

[Udenrigsministeren]

Nørgaard siger, at der gælder enstemmighed her. Man kan sige nej – men vi skal ikke tro, at danskerne i al fremtid kan sidde med et skatte-tryk, der er langt højere end omverdenens, og stadig væk bevare virksomheder og enkeltpersoner her i landet. Der må vi da se i øjnene, at hvis vi bliver ved med at have et større skatte-tryk end alle andre og specielt et skatte-tryk, der er mere uhensigtsmæssigt indrettet med hensyn til netop erhvervenes udviklingsmuligheder, så risikerer vi, at virksomheder og enkeltpersoner søger til udlandet, og det kan vi ikke være interesseret i. Derfor ligger der dybest set i hele denne diskussion om harmonisering spørgsmålet om vores skatte-tryks størrelse i forhold til skatte-trykket andre steder i det indre marked.

Så har vi selvfølgelig også spørgsmålet om, hvordan vi vil indrette os, som hr. Ivar Nørgaard var inde på det. Der vil jeg sige til hr. Ivar Nørgaard, at når han siger, at vi ikke vil nedbryde det velfærdssystem, vi har opbygget, så er regeringen fuldstændig enig med hr. Ivar Nørgaard. Det ønsker vi ikke. Men hvis man siger, at man derfor ikke vil ændre på det system, vi har, at man ikke vil deltage i harmoniseringer, så risikerer vi netop ved at indtage den holdning at fjerne mulighederne for at bevare det velfærdssystem, som vi i fællesskab har opbygget. Danmark vil ikke ved at sætte sig uden for en udvikling, som foregår i de lande, vi er afhængige af, selvstændigt kunne opretholde sit velfærdssystem. Vi har ikke mulighed for at være et lille land, der svæver selvstændigt i verden og bærer os ad, som vi selv vil, og samtidig bevare den velfærd og den velstand, som vi har opbygget. Det er derfor, det er nødvendigt for os også at se på de politiske kendsgerninger.

Det var det, jeg var inde på, da jeg forsøgte at beskrive den fællesnævner, jeg for øjeblikket ser i udviklingen af skatte- og afgiftsharmoniseringen. Jeg forstod på hr. Ivar Nørgaard, at han synes, at jeg havde haft vel meget uld i munden, da jeg prøvede at beskrive den fællesnævner, og det skyldes selvfølgelig, at det er lidt svært at trække en generel tendens ud af alt det, vi oplever for øjeblikket. Men det, jeg prøver at give udtryk for – og nu skal jeg prøve at sige det på jævnt dansk – er, at selv om vi hører en række andre medlemslande komme med en hel masse betænkeligheder om harmoniseringen af skatter og afgifter ud fra vidt forskellige motiver, englænderne f.eks., er der ingen tvivl om, at de-

res betænkelighed i høj grad skyldes, at de ikke vil afgive instrumenter i den nationale økonomiske politik, og andre kan have andre grunde, men det, der alligevel tegner sig, er et billede af, at man som led i den almindelige politiske enighed om udviklingen af det indre marked alligevel til syvende og sidst vil finde sammen i en høj grad af harmonisering.

Det er denne politiske fællesnævner, jeg tror det er vigtigt for os at være opmærksom på, så vi ikke pludselig risikerer på et tidspunkt at have sat os uden for indflydelse på udviklingen og så tilbage reelt kun har det veto, som ethvert land jo har formelt – og i denne sag sandelig også reelt.

Men for nu at gå over i kortspilletts verden, som jeg ved hr. Ivar Nørgaard har stort talent i, så ved vi jo alle sammen, at når man sidder rundt omkring et bord og spiller kort, er det jo begrænset, hvor mange trumfer hver enkelt sidder med, og hvis vi skal sidde og bruge det begrænsede antal trumfer, vi har i sådan et spil, på hele tiden at forsvare os mod noget, sige nej til noget, afværge indbildte eller reelle trusler, har vi ingen trumfer tilbage på det tidspunkt, da vi skal til at tage stik hjem i forbindelse med opnåelse af indflydelse på, hvad der sker.

Derfor er vi nødt til at tage højde for også den politiske realitet, der ligger i, at det kan vise sig uhyre vanskeligt eller ugavnligt for os i en større sammenhæng at være dem, der stritter imod en udvikling, som måske til syvende og sidst kan være til vor egen fordel.

Det er derfor, regeringen finder det nyttigt at begynde at forberede en dansk holdning til den harmonisering, der synes at være undervejs. Regeringen finder, at det vil være alt for defensivt og derfor alt for meget i strid med den holdning, som hr. Gade gerne ser vi indtager, hvis vi bare siger, at vi har en vetoret, at vi er modstandere af dette, så det går vi imod. Derfor forstår jeg heller ikke, at hr. Gade på én og samme tid klager over, at vi forbereder os dårligt her i landet, og at vi har nedsat et ministerudvalg, der skal se på, hvordan vi skal forholde os til den fremtidige udvikling på dette punkt. Jeg har lidt svært ved at se sammenhængen mellem de to udsagn fra hr. Gades side.

Lad mig så endelig til slut sige til hr. Ivar Nørgaard, at jeg er ganske enig i, at vi selvfølgelig ikke fra den ene dag til den anden kan lukke op for grænsehandelen; det er også derfor, vi